

ORĘDOWNIK

URZĘDOWY

Przedpłata
na kwartał 2,69 zł
Zapisać należy
na pocztę.

powiatu kościańskiego.

Za ogłoszenia
płaci się naprzód i to:
na stronie 4-lam. 10 groszy
od miejsca milimetrowego

Administracja w Kościanie,
ul. Wrocławska 4. Tel. 117.

Kościan, 15 lutego 1928.

Za redakcję odpowiada
Starostwo.

Ogłoszenie.

Zgodnie z dekretem Ministerstwa Reform Rolnych zorganizowany został przy Okręgowym Urzędzie Ziemskim w Poznaniu dział budowlany, celem którego jest współdziałanie w rozwinięciu akcji budowlanej — osadniczej — poczynając od wskazania miejsc pod osiedla, sporządzenia projektów i kosztorysów, a kończąc na udzielaniu porad fachowo-budowlanych i sprawowaniu ogólnego nadzoru nad robotami budowlanymi.

Powyższe Okręgowy Urząd Ziemski wykonywać będzie bezpłatnie oraz pomoc ta udzielana będzie li tylko nabywcom gruntów z parcelacji rządowej bądź też parcelacji prywatnej. Z chwilą więc ukazania się niniejszego komunikatu nowe budowle wzgl. przebudówki na osadach powstałych z parcelacji mogą być dokonywane li tylko po uprzednim uzyskaniu od Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Poznaniu zezwoleniu wzgl. po opracowaniu przez ten Urząd planów i kosztorysów wzgl. o ile osadnicy już takowe posiadają, po ich zbadaniu i zatwierdzeniu przez Okręgowy Urząd Ziemski w Poznaniu.

Z uwagi na powyższe wszyscy osadnicy — w sprawach dotyczących budownictwa winni zwracać się do Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Poznaniu przysyłając przez Urząd tutejszy plany na budowy budynków, które już posiadają, do zbadania i zatwierdzenia, względnie którzy jeszcze nie posiadają stawiać wnioski do Okręgowego Urzędu Ziemskiego o bezpłatne zaprojektowanie budynków osadniczych, gdyż Okręgowy Urząd Ziemski będzie udzielał pożyczki na budowle osadnicze tylko na mocy zbadanych i zatwierdzonych przez Wydział Techniczny Okręgowego Urzędu Ziemskiego planów i kosztorysów.

O ile osadnik pożyczki państwowej nie potrzebuje, a zamierza budować lub przebudować już istniejące budynki na osadzie, jest on również zobowiązany zwrócić się do Okręgowego Urzędu Ziemskiego z gotowymi planami i kosztorysami na tę budowlę, celem zbadania i zatwierdzenia tychże, albo z wnioskiem o bezpłatne zaprojektowanie potrzebnych budynków wzgl. przebudowy.

Okręgowy Urząd Ziemski dozorować będzie każdą budowlę osadniczą i służyć będzie doradami fachowo-budowlanymi bez względu na to, czy odnośny osadnik z pożyczki państwowej na budowlę korzystał lub nie. Przyznana osadnikowi przez Okręgowy Urząd Ziemski pożyczka na budowę budynków będzie wpłacana ratami

w miarę przedłożonych rachunków za zakupione materiały budowlane po poprzednim zbadaniu zakupionego materiału wzgl. wykonanej robocizny budowlanej na miejscu. W końcu Okręgowy Urząd Ziemski wyznaczać będzie odpowiednie miejsce, na którym rozmieszczone być mają budynki.

Leszno, dnia 28 stycznia 1928 r.

Komisarz Ziemski

L. dz. 344/28.

(—) Horodko.

Powyższe podaję do publicznej wiadomości.

Kościan, dnia 4-go lutego 1928 r.

Starosta:

w z.

(—) Krause.

L. dz. 928/28 — 4 —

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa

z dnia 10. stycznia 1928 r.

o zabronieniu polowania na łosie-byki, dropie i wiewiórki.

Na podstawie ust. 2 lit. b art. 51 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3. grudnia 1927 r. o prawie łowieckim (Dz. U. R. P. № 110, poz. 934) postanawiam co następuje:

§ 1.

Na przeciąg jednego roku zabraniam całkowicie polować na łosie-byki, dropie i wiewiórki.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: K. Niezabytowski.

Powyższe podaję do publicznej wiadomości i przestrzegania.

Kościan, dnia 10-go lutego 1928 r.

Starosta:

w z.

(—) Krause.

L. dz. 1141/28 — 4 —

Przedmiot: prolongata pożyczek siewnych.

Zgodnie z zarządzeniem p. Wojewody z dnia 8. bm. l. dz. 2859/28 — I. — podaję niniejszem do publicznej wiadomości, że Ministerstwo Rolnictwa i D. P. po porozumieniu się z Ministerstwem Skarbu i Państwowym Bankiem Rolnym zgadza się na udzielenie **prolongaty do 1-go listopada 1928 r. spłaty pożyczek uzyskanych w ubiegłym roku na pomoc siewną.**

Podania należycie umotywowane o użycie prolongaty pożyczki zaadresowane do Oddziału Państwowego Banku Rolnego w Poznaniu należy po zaopiniowaniu przez przynależny Komisarjat obwodowy przedkładać Starostwu pokój nr. 5 **w terminie do 25 bm.** Po upływie wyznaczonego terminu wnioski takie **uwzględniane nie będą.**

Kościan, dnia 14-go lutego 1928 r.

Starosta:

(—) Narajewski.

L. dz. 1182/28 — 4. —

Pana Józefa Skawińskiego z Racotu zatwierdziłem na zastępcę przełożonego obszaru dworskiego w Darnowie

Kościan, dnia 27. stycznia 1928 r.

Starosta:

(—) Narajewski.

L. dz. 28/28 W. P.

Pana Lisiaka Bronisława zatwierdziłem na zastępcę przełożonego obszaru dworskiego w Sepnie II.

Kościan, dnia 3. lutego 1928.

Starosta:

w. z.

Krauze

Przedmiot: kurs wyszkolenia dla kontrolerów (dozorców sanitarnych).

Niniejszem podaję do publicznej wiadomości, że Państwowa Szkoła Higieny w Warszawie (ul. Chocimska 24) uruchamia w dniu 1-go marca br. czteromiesięczny kurs wyszkolenia dla kontrolerów (dozorców) sanitarnych, jako pomocniczych organów wykonawczych w dziale administracji sanitarnej.

Zadaniem kursu będzie nauczanie słuchaczy dokonywania inspekcji otoczenia (t. zn. ustępów, studni, podwórzy, domów itp.), dokonywania nadzoru nad produktami spożywczymi, wytwórni i miejsc sprzedaży ich, pobierania prób do analizy wody, produktów spożywczych itp., dokonywanie dezynfekcji, itp. Czas trwania kursu — 4 miesiące od 1-go marca do końca czerwca 1928 r.

Kurs ma mieć charakter wybitnie praktyczny, większa część czasu będzie użyta na zajęcia praktyczne, ćwiczenia na terenie, dokonywanie inspekcji, zwiedzanie instytucji i urzędów sanitarnych itp.

Program kursu składa się z czterech działów:

- I. ogólny — przygotowawczy — niezbędne wiadomości z fizyki i chemji, kreślenie i zdjęcie z natury, wiadomości z prawa sanitarnego, biurowość urzędowa, higiena ogólna i osobista.
- II. dział higieny publicznej — statystyka, choroby zakaźne, higiena społeczna, dezynfekcja i deratyzacja, sanitarna inspekcja warsztatów pracy.

III. dział techniki sanitarnej — higiena wody i urządzeń wodnych, zaopatrywanie ludności w wodę, oczyszczanie wody, urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne, usuwanie i oczyszczanie ścieków, śmiecie, wiadomości z budownictwa, higiena mieszkań i zakładów użyteczności publicznej, inspekcja mieszkaniowa, ogrzewanie i wentylacja, kąpieliska badania sanitarne na terenie, sporządzanie sprawozdań.

IV. dział higieny produktów spożywczych, wytwórni transportu i miejsc sprzedaży.

Kandydaci na kurs winni posiadać świadectwa z ukończenia 4 klas gimnazjalnych, lub co najmniej 7-miu oddziałów Szkoły Powszechnej. Pierwszeństwo będą miały osoby już pracujące w urzędach sanitarnych rządowych lub samorządowych na stanowiskach dozorców lub kontrolerów sanitarnych, dezynfektorów lub kontrolerów targowych.

Urzędy sanitarne, zainteresowane w odpowiednim wyszkoleniu kontrolerów sanitarnych, mogą delegować na kurs swych funkcjonariuszy w drodze udzielenia im płatnego urlopu lub przez udzielenie stypendjum dla kandydatów na te stanowiska.

Opłata za cały kurs wynosi 10,— zł.

Słuchacze w czasie pobytu na kursie w Warszawie mogą korzystać z Bursy Państwowej Szkoły Higieny za opłatą kosztów utrzymania (pełne utrzymanie i pomieszczenie wynosi około 5,— zł dziennie).

Zgłoszenia na kurs z załączeniem curriculum vitae oraz odpisów świadectw szkolnych i względnie z poprzedniej pracy należy przysyłać bezzwłocznie do Sekretariatu Państwowej Szkoły Higieny (Warszawa, Chocimska 24).

Bliższych informacji co do programu i warunków przyjęcia udziela Sekretariat Państwowej Szkoły Higieny. W końcu zaznaczam, że ukończenie powyżej podanego kursu nie uprawnia kandydatów do żądania stanowiska na etacie rządowym.

Kościan, dnia 8 lutego 1928 r.

Starosta:

w. z.

(—) Krauze

L. dz. 1082/28 — 4 —

U koni handlarza **Wojciecha Wojciechowskiego** w Kościanie, ul. Czempieńska Nr. 6 stwierdzono urzędowo „świerzb“

Kościan, dnia 1 lutego 1928.

Miejski Urząd Policyjny.

Koszewski.

U koni rolnika **Józefa Malaka** i rolnika **Józefa Czarneckiego** w Czempiniu stwierdzono urzędowo świerzb (parchy).

Czempień, dnia 28 stycznia 1928 r.

Urząd Policyjny.

(Trochowski).

U trzody chlewnej majątku Srocko Wielkie stwierdzono zarazę świń.

Czempień, dnia 7 lutego 1928 r.

Komisarz obwodowy:

(—) Bergner.

L. dz. 538/28

STATUT

o opłatach od umów o przeniesienie własności nieruchomości.

§ 1.

Na zasadzie art. 13 ustawy z dnia 11. sierpnia 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 94 poz. 747) wprowadza się na rzecz miasta Kościana opłatę komunalną od umów o przeniesienie własności nieruchomości.

§ 2.

Opłacie tej podlegają umowy o odpłatne przeniesienie własności nieruchomości, położonych na obszarze miasta.

Opłacie tej nie podlegają umowy, które wskutek przedmiotowych zwolnień wolne są od państwowej opłaty stemplowej, jak i osoby, które według obowiązujących ustaw wolne są od komunalnej opłaty od umów.

§ 3.

Opłata pobierana będzie na rzecz miasta Kościana w wysokości 2% sumy, która służy za podstawę wymiaru państwowej opłaty stemplowej (należności).

Przepis ten nie narusza specjalnych przepisów ustawowych, ustalających niższe opłaty komunalne.

W tych wypadkach, w których Państwo pobiera opłaty stemplowe poniżej stawki zasadniczej, obniża się w tym samym stosunku opłata komunalna przewidziana w § 2 niniejszego statutu.

Do uiszczenia tej opłaty obowiązany jest solidarnie zbywca i nabywca o ile jedna ze stron jest wolna od opłaty komunalnej, (§ 2) opłata ta wynosi tylko połowę.

§ 4.

Wymiar i pobór opłaty uskutecznia Magistrat.

§ 5.

Płatnicy opłaty komunalnej winni przedstawić nadal w ciągu 14 dni po sporządzeniu aktu o uiszczeniu opłaty państwowej wszystkie dane, dotyczące wymiaru tej opłaty. Wymiar opłaty komunalnej Magistrat uskutecznia na podstawie powyższych danych.

§ 6.

Wymierzona przez Magistrat opłatę komunalną winien płatnik uiścić do dni 14 po doręczeniu nakazu płatniczego.

§ 7.

Odwolanie w sprawach wymiaru opłaty wnosić należy w terminie i trybie przewidzianym w § 69 i nast. ustawy o daninach komunalnych z dnia 14. 7. 1893.

§ 8.

Nieuiszczona w terminie opłata ściągana będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych według ustawy z dnia 31. 7. 1924 r. Dz. Ust. R. P. nr. 73 poz. 721 łącznie z rozp. P. R. z dnia 17. 5. 27. (Dz. U. R. P. nr. 46 poz. 401).

§ 9.

Wykroczenia przeciwko przepisom o wymiarze i poborze opłaty podlegają karze do wysokości 345,9 zł o ile wykroczenie nie jest karalne według art. 62—66 ustawy z dnia 11. 8. 23 r. (Dz. Ust. Nr. 94 poz. 747).

§ 10.

Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu wyda Magistrat.

§ 11.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą z dniem ogłoszenia w sposób w mieście tutejszym przyjęty.

Kościan, dnia 17 listopada 1927.

Magistrat

podp. Koszewski, M. Dónaj, Sławek, Wyrybkowski.

Kościan, dnia 22 listopada 1927 r.

Rada Miejska

podp. Soborski, Wypych, Marecki.

Zatwierdzenie

Na podstawie art. 1, 13, 36, 37, ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 747) i § 2 ustęp a rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 10 lutego 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40 poz. 356) zatwierdzam w porozumieniu z Prezesem Wielkopolskiej Izby Skarbowej w Poznaniu statut w przedmiocie pobierania na rzecz miasta Kościana opłat od umów o przeniesienie własności nieruchomości.

Poznań, dnia 30 stycznia 1928 r.

Za Wojewodę

(—) Dr. Graczyński.

naczelnik Wydz. Samorz.

L. dz. 598/28. III.

Inspektorat Szkolny zwraca uwagę P. T. Nauczycielstwu na ogłoszenie, które ukaże się w najbliższym numerze Dziennika Urzędowego Kuratorium. W związku z tem Inspektorat Szkolny poleca:

- 1) Nadesłanie do dnia 10 marca br. wniosków dotyczących założenia hodowli próbnych,
- 2) stwierdzenie i nadesłanie również do dnia 10 marca br. spisu tych miejscowości danego obwodu szkolnego, w których rosną drzewa morwowe.

Nr 810/28

Kościan, dnia 13 lutego 1928 r.

Inspektor Szkolny

Sowiński.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 7 czerwca 1927 r.

o prawie przemysłowem.

(Ciąg dalszy.)

Art. 34. Dopóki przemysł prowadzi się w myśl art. 40 na rachunek spadkobierców, albo na rachunek masy upadłości (konkursowej) lub spadkowej, należy go prowadzić pod nazwiskiem (firmą) ostatniego posiadacza z dodatkiem, wskazującym na ten stosunek.

Art. 35. Postanowienia art. 33 ust. 2 do 4 włącznie i art. 34 stosuje się odpowiednio do ogłoszeń, cenników i tym podobnych publikacji przemysłowca, tyjących się jego przedsiębiorstwa.

Art. 36. O zaniechaniu prowadzenia przemysłu i o każdej zmianie lokalu przemysłowego należy bezwzględnie zawiadomić władzę przemysłową I instancji.

O ile chodzi o zmianę lokalu, przeznaczanego do prowadzenia przemysłu koncesjonowanego (art. 8), należy uprzednio uzyskać na to pozwolenie władzy przemysłowej.

Art. 37. O otworzeniu filii należy donieść tak władzy przemysłowej I instancji, właściwej dla głównej siedziby przemysłu, jako też władzy przemysłowej, właściwej dla miejsca siedziby filii.

Co do osoby kierownika filii, co do miejsca, urządzenia i zewnętrznego oznaczenia filii stosuje się przepisy dotyczące się zakładu głównego.

Art. 38. Przemysł ze stałą siedzibą wolno prowadzić przez ustanowionego w tym celu zastępcę. O ustanowieniu zastępcy należy jednak donieść władzy przemysłowej, wykazując równocześnie, że zastępca posiada ustawowe warunki prowadzenia odnośnego przemysłu.

W razie wydzierżawienia przedsiębiorstwa przemysłowego należy donieść o tem władzy przemysłowej I. instancji. Donieść winien o tem przemysłowiec wspólnie z dzierżawcą, który winien wykazać, że posiada ustawowe warunki prowadzenia odnośnego przemysłu.

Jeżeli władza przemysłowa zabroni prowadzenia przemysłu przez zgłoszonego zastępcę z powodu, że zastępca nie odpowiada warunkom ustawowym, prawo odwołania się do wyższej władzy przemysłowej przysługuje tylko przemysłowcowi.

Dzierżawca przedsiębiorstwa przemysłowego jest co do praw i obowiązków, wypływających z niniejszego rozporządzenia, i co do prowadzenia przemysłu uważany za przemysłowca samodzielnego.

Art. 39. Przemysłowiec ma prawo nawet sposobem okrężnym osobiście lub przez swych pracowników (pełnomocników handlowych, komiwojażerów): 1) zbierać zamówienia na swe towary u kupców i wytwórców, w których przedsiębiorstwie towary odnośnego rodzaju mają zastosowanie, 2) skupować dla potrzeb swego przemysłu towary u kupców, wytwórców lub w miejscach publicznej sprzedaży.

Minister Przemysłu i Handlu ustala drogą rozporządzenia po wysłuchaniu opinii izb przemysłowo-handlowych, bliższe warunki wykonywania czynności, określonych w ustępie poprzedzającym, oraz ustala towary, na które można szukać zamówień także u innych osób, aniżeli wskazanych w ustępie poprzedzającym pod l. 1). W takim sam sposób reguluje Minister Przemysłu i Handlu zbieranie zamówień na towary przez samodzielnych agentów handlowych.

Art. 40. Na podstawie uprawnienia, nabytego przez przemysłowca, może być po jego śmierci wykonywany dalej odnośny przemysł koncesjonowany lub rzemieślniczy na rachunek wdowy przez czas jej wdowieństwa, albo na rachunek małoletnich zastępczych przez czas ich małoletności. Przemysł nie może być wykonywany na rachunek wdowy, o ile była ona sądownie rozdzielona od stołu i łoża z własnej winy lub też została wykluczona od spadkobrania.

Władzy przemysłowej I. instancji należy donieść bez zwłoki, na czyj rachunek będzie wykonywany przemysł i równocześnie wymienić osobę, powołaną do dalszego prowadzenia przemysłu.

Jeżeli oprócz wdowy, która chce korzystać z prawa, określonego w ust. 1, pozostali także małoletni

zastępcni do spadku uprawnieni, natenczas prawo dalszego wykonywania przemysłu przysługuje wspólnie wdowie i tym zstępnym, o ile przemysłowiec nie poczynił w tej mierze innych zarządzeń.

Prowadzenie przemysłu na rachunek masy upadłości (konkursowej) lub spadkowej należy również zgłosić władzy przemysłowej.

Osoby, powołane do dalszego prowadzenia przemysłu w wypadkach w tym artykule przewidzianych, winny odpowiadać warunkom ustawowym dla prowadzących przemysł.

Art. 41. Przepisy, regulujące prowadzenie przemysłów koncesjonowanych (art. 8), wydaje Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami w drodze rozporządzeń po uprzednim wysłuchaniu opinii izb przemysłowo-handlowych. W szczególności Minister Przemysłu i Handlu może przepisać prowadzenie ksiąg, wykazów, a dla przedsiębiorstw, wymienionych w artykule 8 l. 7 i 9, także składanie kaucji.

Przepisy o przemysle gospodnim (hotele, domy zajezdne, pensjonaty) mogą zobowiązywać osoby, trudniące się tym przemysłem, do składania władzy przemysłowej I. instancji cenników do zatwierdzenia. Zatwierdzenie cenników następuje po wysłuchaniu opinii rady gminnej (miejskiej) i izby przemysłowo-handlowej.

Art. 42. Przedsiębiorcy, prowadzący przemysł zastawniczy, winni składać kaucję i prowadzić osobne księgi i wykazy, dotyczące się zastawów.

Kaucja, której złożenie nie zwalnia przedsiębiorcy od osobistej odpowiedzialności, służy do zabezpieczenia pokrycia roszczeń do przedsiębiorcy, wynikłych z prowadzenia przezeń przemysłu zastawniczego.

Rada Ministrów na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu, przedstawiony po wysłuchaniu opinii izb przemysłowo-handlowych i w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Spraw Wewnętrznych i Skarbu, wyda drogą rozporządzenia, przepisy dotyczące się kaucji, a w szczególności ustalające wysokość kaucji według poszczególnych kategorii miejscowości, sposób i warunki jej składania i uzupełnienia oraz zwrotu po zaniechaniu prowadzenia przemysłu, tudzież przepisy, dotyczące się zawierania umów zastawniczych, obowiązków i praw prowadzącego przemysł zastawniczy w razie niewykupienia zastawionego przedmiotu, wreszcie przepisy, dotyczące się sposobu prowadzenia ksiąg i wykazów.

Art. 43. Dla przedsiębiorstw, prowadzących przemysł przewozu osób i towarów, dla publicznych pościągów, tragarzy, przewodników i dla kominiarzy może władza przemysłowa I. instancji ustalić taryfy maksymalne po wysłuchaniu opinii rady gminnej (miejskiej) oraz izby przemysłowo-handlowej, o ile zaś chodzi o kominiarzy — także izby rzemieślniczej.

Art. 44. Zarządy zakładów przemysłowych, których wykaz ustala Minister Przemysłu i Handlu, obowiązane są przedstawiać władzy przemysłowej II. instancji w wyznaczonych przez nią terminach informacje co do produkcji i urządzeń zakładów.

DZIAŁ III.

Przemysł okrężny.

Art. 45. Za przemysł okrężny w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się następujące zatrudnienia zarobkowe, wykonywane samoistnie, zawodowo i osobiście bez stałej siedziby przemysłowej:

- 1) sprzedaż towarów;

2) skupywanie w celu odprzedaży towarów u innych osób niż u kupców, albo w innych miejscach niż w przeznaczonych do sprzedaży towarów;

3) proponowanie i wykonywanie drobnych świadczeń natury przemysłowej (jak drutowanie naczyń, naprawianie parasoli, ostrzenie noży, wprawianie szyb itp.)

Art. 46. Kto zamierza prowadzić przemysł okrężny, winien uzyskać licencję (pozwolenie) władzy przemysłowej I. instancji, właściwej dla miejsca jego zamieszkania.

Art. 47. Następujące towary nie mogą być sprzedawane i skupywane w wykonywaniu przemysłu okrężnego:

1) napoje alkoholowe;

2) drogie kamienie, platyna, złoto i srebro, przedmioty, sporządzone z tych kruszców, tudzież mające ozdoby lub oprawę z tych kruszców, monety wszelkiego rodzaju;

3) karty do gry;

4) papiery wartościowe, losy loteryjne, udziały na papiery wartościowe i losy;

5) materiały i przedmioty pyrotechniczne i wybuchowe wszelkiego rodzaju;

6) łatwo zapalne płyny;

7) wszelkiego rodzaju broń i amunicja oraz przedmioty ekwipunku wojskowego;

8) środki lecznicze i trucizny.

Nie mogą być sprzedawane w wykonywaniu przemysłu okrężnego używane: ubrania, obuwie, bielizna, pościel, w szczególności pierze z pościeli, ponadto włosy ludzkie.

Art. 48. Prowadzącemu handel okrężny nie wolno przy sprzedaży towaru na raty zastrzegać sobie lub osobie trzeciej prawa odstąpienia od umowy w razie niewykonania przez nabywcę towaru warunków umowy.

Prowadzącemu handel okrężny drukami, obrazami i rysunkami nie wolno ich sprzedawać, jeżeli kupującemu zapewnia się premję albo jeżeli na drukach, dostarczanych częściami, nie jest uwidoczniiona cena całego wydania.

Art. 49. Prowadzącemu handel okrężny nie wolno sprzedawać towarów sposobem przetargu lub losowania.

Art. 50. Jeżeli prowadzący przemysł okrężny używa w tym celu wózka, kosza, straganu itp., winien je zaopatrzyć napisem, zawierającym jego nazwisko, imię i miejsce zamieszkania.

Art. 51. Należy odmówić licencji na przemysł okrężny, jeżeli osoba, starająca się o nią:

1) jest dotknięta chorobą zakaźną;

2) zostaje pod dozorem policyjnym;

3) jest znana jako nałogowy żebrak, włóczęga lub pijak.

Nadto należy odmówić licencji na przemysł okrężny osobom, nie mającym obywatelstwa polskiego.

Art. 52. Można odmówić licencji na przemysł okrężny, jeżeli osoba starająca się o nią:

1) nie skończyła jeszcze 21 roku życia;

2) nie ma w Państwie faktycznego stałego miejsca zamieszkania;

3) została skazana za czyny, popełnione przeciw Państwu, z chęci zysku, przeciw moralności publicznej, za rozmyślne nastawianie na życie i zdrowie ludzkie, za podpalenie lub za przekroczenie zakazów i zarządzeń, zapobiegających szerzeniu się chorób zaraźliwych ludzkich i zwierzęcych — na karę więzienia

lub aresztu, o ile nie upłynęło jeszcze trzy lata od odbycia kary;

4) była parokrotnie karana w ostatnich dwu latach, poprzedzających dzień załatwienia jej podania, za niestosowanie się do przepisów, regulujących prowadzenie przemysłu okrężnego.

Art. 53. Nie wymaga się licencji na przemysł okrężny od tego:

1) kto osobiście lub przez domowników sprzedaje sposobem okrężnym surowe produkty swego gospodarstwa rolnego, leśnego, ogrodniczego, sadowniczego, swej hodowli drobiu, pasieki, albo zwierzęcy i ryby, uzyskane z własnego polowania i połowu;

2) kto w promieniu 15 kilometrów od miejsca swego zamieszkania sprzedaje sposobem okrężnym wyroby, należące do przedmiotów zwykłego obrotu targów małych (art. 61 ust. 1), albo spełnia drobne świadczenia natury przemysłowej, o ile to odpowiada zwyczajom miejscowym.

W uwzględnieniu miejscowych zwyczajów i stosunków targowych władza przemysłowa wojewódzka może ustalić po wysłuchaniu opinii izby przemysłowo-handlowej i zrzeszeń zawodowych, jakie jeszcze inne przedmioty powszedniego użytku można sprzedawać sposobem okrężnym bez licencji.

Nie wymaga się licencji od osób, prowadzących przemysł okrężny jedynie na targach (jarmarczniczków). Winny one jednak o rozpoczęciu prowadzenia tego przemysłu donieść władzy przemysłowej, właściwej dla miejsca zamieszkania, która w myśl art. 7 potwierdzi odbiór doniesienia.

Art. 54. Licencję na przemysł okrężny wydaje się na rok kalendarzowy i na obszar danego województwa. Władze przemysłowe wojewódzkie mogą rozszerzać ważność licencji, wydanej w innym województwie, na swoje terytorja na czas najdłuższy do końca roku kalendarzowego, na który wydana została licencja.

Art. 55. Jeżeli stosunki miejscowe uzasadniają ograniczenie przemysłu okrężnego w danej gminie, władza przemysłowa wojewódzka może zarządzić na wniosek rady gminnej (miejskiej), że w gminie tej na prowadzenie przemysłu okrężnego, wymienionego w art. 45 l. 1 i 3, na podstawie licencji, wydanej przez inną władzę, będzie wymagane osobne zezwolenie (wiza) miejscowej władzy przemysłowej.

Zarządzenia takie należy ogłaszać w urzędowym czasopiśmie wojewódzkim i w Monitorze Polskim. Nadto zarządzenia te winny być uwidaczniane na tablicy, przeznaczonej na obwieszczenia urzędu gminnego.

W razie nadmiernej, nieuzasadnionej miejscowymi stosunkami liczby starających się o licencję na przemysł okrężny, określony w art. 45 l. 1 i 3, władza przemysłowa wojewódzka po zasięgnięciu opinii izby przemysłowo-handlowej, o ile zaś chodzi o przemysł okrężny, określony w art. 45 l. 3, także opinii izby rzemieślniczej, może ograniczyć ilość wydawanych licencji; w takim razie jednak należy uwzględnić wszystkie te osoby, które posiadały już licencję na przemysł okrężny.

Art. 56. Licencja na przemysł okrężny winna zawierać następujące szczególności: imię i nazwisko właściciela licencji, rok urodzenia, stan rodzinny, miejsce zamieszkania i opis jego osoby oraz dokładne określenie rodzaju przemysłu okrężnego.

Wzory licencji ustali Minister Przemysłu i Handlu, który może zarządzić użycie fotografii zamiast opisu osoby.

Art. 57. Właściciel licencji winien mieć ją przy sobie w czasie prowadzenia przemysłu okrężnego i na żądanie władz właściwych i ich organów okazywać ją lub zaprzestać prowadzenia przemysłu, jeżeli nie ma licencji przy sobie.

Jest on również obowiązany okazać towary, które ma z sobą.

Art. 58. Prowadzący przemysł okrężny może mieć pomocnika, o ile uzyskał na to pozwolenie władzy przemysłowej, która wydała mu licencję. Pozwolenie takie uwidocznia władza przemysłowa w licencji z podaniem bliższych danych (art. 56), dotyczących się pomocnika.

Pozwolenia należy odmówić, jeżeli pomocnik należy do osób, wyłączonych w myśl art. 51 od prowadzenia przemysłu okrężnego. Pozwolenia można odmówić z powodów, wyszczególnionych w art. 52, oraz jeżeli żadne okoliczności, zasługujące na uwzględnienie, nie przemawiają za udzieleniem pozwolenia.

Art. 59. Nie wolno wchodzić bez pozwolenia celem prowadzenia przemysłu okrężnego do prywatnych mieszkań, a po zachodzie słońca do obcych domów i zagrod. Przepis ten stosuje się także do sprzedaży i prac przemysłowych, o których mowa w art. 53.

DZIAŁ IV.

Targi gminne.

Art. 60. Targi gminne dzielą się na:

- 1) targi małe (zwykłe, tygodniowe);
- 2) targi wielkie (powiatowe, wojewódzkie, odpustowe, kiermasze, jarmarki).

Art. 61. Targi małe odbywają się stosownie do potrzeb miejscowych. Obrót targowy na nich ogranicza się do płodów surowych przyrody, zwierząt domowych z wyłączeniem większych zwierząt (jak koni, krów, wołów), do artykułów żywnościowych wszelkiego rodzaju, naczyń i narzędzi gospodarczych i rolniczych oraz do przedmiotów, których wytwarzaniem zajmuje się ubocznie okoliczna ludność.

Na wniosek rady gminnej (miejskiej) władza przemysłowa I. instancji ustala, jakie jeszcze przedmioty oprócz wyżej określonych z uwagi na zwyczaj i potrzeby miejscowe uważać należy jako przedmioty obrotu targowego na danym targu małym.

Art. 62. Na targach wielkich obrót towarowy obejmuje wszystkie przedmioty wolnego obrotu towarowego, o ile poszczególne uprawnienia targowe nie ograniczają obrotu targowego wyraźnie do pewnych rodzajów towarów, jak np. do bydła, wełny, zboża. Obrót targowy obejmuje jednak i w razie takiego ograniczenia uprawnienia targowe także przedmioty, określone postanowieniami art. 61.

Art. 63. Targi odbywają się w tych lokalach i na tych miejscach, które gmina w tym celu dostarczy i urządzi jako targowisko, w dnie, określone w uprawnieniu, i w godzinach, ustalonych w regulaminie.

Obrót towarowy, dokonywany poza targowiskami albo poza czasem targowym, nie jest obrotem targowym.

Art. 64. Uprawnienia na targi (przywileje targowe), nabyte przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, pozostają w mocy.

Art. 65. Uprawnień na targi małe udziela władza przemysłowa I. instancji, a na targi wielkie władza przemysłowa wojewódzka — w obu wypadkach po wysłuchaniu opinii izby przemysłowo-handlowej.

Gmina, starająca się o uprawnienie targowe, winna przedstawić projekt urządzenia targowiska (art. 63) i projekt regulaminu targowego (art. 68).

Przy udzielaniu uprawnień na targi należy baczyć na to, ażeby nowy targ z powodu obranego czasu targowego nie przeszkadzał w nacznej mierze normalnemu obsyłu targów okolicznych.

Art. 66. Od decyzji, nie uwzględniającej w całości lub częściowo wniosku gminy o udzielenie jej uprawnienia targowego, gmina może odwołać się w terminie czterotygodniowym do władzy przemysłowej wyższej instancji, która rozstrzyga ostatecznie.

Art. 67. Każdy ma prawo uczęszczać na targi, tudzież sprzedawać i kupować na targach towary, należące do kategorii przedmiotów dozwolonego na nich obrotu targowego.

Takie jednak towary, których sprzedażą trudnić się można jedynie na podstawie uzyskanej koncesji, wolno na targach sprzedawać tylko osobom, posiadającym koncesję.

O ile miejscowe zwyczaje i potrzeby za tem przemawiają, wolno zastrzec regulaminem targu małego konsumentom wyłączne prawo zakupu artykułów żywnościowych w pierwszych godzinach targowych.

(Ciąg dalszy nastąpi)

Kupuję ziemniaki jadalne i luźne siano

wagonowo i proszę o podanie cen.

J. Sissle,

BERLIN, Joachim-Friedrichstr. 49.

Telefon: Pfalzburg 5365.

Fabrykę cegły wapiennej
kupię.

Oferty do „Par” Poznań, Aleje
Marcinkowskiego 11. pod 53,209.

Wszelkie druki

wykonuje

Drukarnia H. Stefanowicza
w Kościanie — Wrocławska 4.

Nakładem i czcionkami drukarni H. Stefanowicza w Kościanie.